

לאביונים. – רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי: אף שימוע שקלים וכלאים ביניהן. – רבי חלבו, ורב חונה, רב בשם רבי חייה רבה: הכל יוצאין בארבעה עשר, שהוא זמן קרייתתה. – אמר רבי יוסה: ויאות. כלום אמרו משמעין על השקלים לא כדי שיביאו ישראל שקליהן בעונתן?! אם אומר את באדר הראשון, עד כדון אית בשתא שיתין יומין. כלום אמרו יוצאין אף על הכלאים לא כדי שיהו הצמחין ניכרין?! אם אומר את באדר הראשון, עד כדון אינון דקיקין.

ב.א.º

אור לישירים

אחר?! הרי אמרו, שמכריזים על השקלים באחד באדר רק בשביל שיספיקו ישראל להביא את השקלים למקדש עד אחד בניסן (כאמור לעיל). **אם אומר את** (אתה) **באדר הראשון** – אם תאמר, שכשנתעברה השנה מכריזים על השקלים באחד באדר הראשון, **עד כדון אית בשתא שיתין יומין** – עד עכשיו (עדיין, באחד באדר הראשון) יש בשנה שישים ימים (עד אחד בניסן, ואם יכריזו על השקלים באחד באדר הראשון, לא יזדרזו להביא את השקלים וידחו את הבאתם, ושמא ישכחו ולא יביאו. לכן נכון אמר, שכשנתעברה השנה מכריזים על השקלים באחד באדר השני, שיש שלושים ימים עד אחד בניסן, כדי שיביאו ישראל שקליהם בזמנם). **כלום** (וכי אמרו "יוצאין אף על הכלאים" לא (=אלא) **כדי שיהו הצמחין ניכרין?!**) – וכי אמרו במשנתנו, שיוצאים על הכלאיים בחמישה עשר באדר, שלא בשביל שיהיו הצמחים ניכרים אם כלאיים הם לאו (אלא בשביל דבר אחר)?! הרי אמרו, שיוצאים על הכלאיים בחמישה עשר באדר רק בשביל שיהיו הצמחים ניכרים אם כלאיים הם אם לאו, ויוכלו לראות האם עקרו את צמחי הכלאיים. **אם אומר את** (אתה) **באדר הראשון** – אם תאמר, שכשנתעברה השנה יוצאים על הכלאיים בחמישה עשר באדר הראשון, **עד כדון אינון דקיקין** – עד עכשיו (עדיין, בחמישה עשר באדר הראשון) הם (הצמחים) קטנים (ואין הם ניכרים, שהרי עיברו את השנה מפני שהיו תקופות החמה באותה שנה מאוחרות ביחס לחודשי הלבנה, ונתאחר זמן ירידת הגשמים, ובשל כך נתאחר זמן הזריעה, ואם יצאו על הכלאיים בחמישה עשר באדר הראשון, לא יוכלו לראות האם עקרו את צמחי הכלאיים. לכן נכון אמר, שכשנתעברה השנה יוצאים על הכלאיים בחמישה עשר באדר השני, שכבר אין הצמחים קטנים, כדי שיהיו ניכרים).

עד כאן המקבילה בירושלמי מגילה.

הסוגיה הזו הועתקה מכאן למגילה, וכשהועתקה לשם הועברו אף המילים "תמן תנינן" שבראש הסוגיה, אף על פי ששם שנויה משנה זו.

מגילה ומתנות לאביונים – אין הבדל ביניהם אלא בעניין קריאת המגילה ונתינת מתנות לאביונים, שהם נוהגים בארבעה עשר ובחמישה עשר של אדר השני, ולא בארבעה עשר ובחמישה עשר של אדר הראשון.

רבי סימון (רבי שמעון בן פזי, אמורא ארץ ישראל בדור השני והשלישי) אמר **בשם רבי יהושע בן לוי** (אמורא ארץ ישראל בדור הראשון): **אף שימוע שקלים וכלאים ביניהן** – יש הבדל בין אדר הראשון לאדר השני גם בעניין השמעה (הכרזה) על השקלים ועל הכלאיים, שהיא נוהגת באחד באדר השני, ולא באחד באדר הראשון.

יש הבדל בין אדר הראשון לאדר השני גם בעניין יציאה על הכלאיים (יציאת שליחי בית דין לשדות ולכרמים לראות האם עקרו את צמחי הכלאיים), שהיא נוהגת בחמישה עשר באדר השני, ולא בחמישה עשר באדר הראשון.

רבי חלבו (אמורא בדור השלישי) אמר בשם (ו) **רב חונה** (רב הונא, גדול אמוראי בכל בדור השני) שאמר בשם **רב** (אמורא בבלי בדור הראשון, מגדולי האמוראים) שאמר **בשם רבי חייה רבה** – הגדול (בדור המעבר שבין התנאים לאמוראים): **הכל יוצאין בארבעה עשר, שהוא זמן קרייתתה** – ארבעה עשר באדר הוא עיקר זמן קריאת המגילה, ולכן הכל יוצאים ידי חובת קריאתה ביום הזה, אפילו כרכים המוקפים חומה מימי יהושע בן נון.

ומציעים סיוע: **אמר רבי יוסה** (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור הרביעי): **ויאות** – ויפה (נכון אמר רבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי, שכשנתעברה השנה מכריזים על השקלים ועל הכלאיים באחד באדר השני, ולא באחד באדר הראשון, כמבואר להלן). **כלום** (וכי אמרו "משמעין על השקלים" לא (=אלא) 'לא' היא צורה קצרה של 'אלא') **כדי שיביאו ישראל שקליהן בעונתן?!** – וכי אמרו במשנתנו, שמכריזים על השקלים באחד באדר, שלא בשביל שיספיקו ישראל להביא את השקלים למקדש עד אחד בניסן (אלא בשביל דבר